MIELIPIDE

Luomuhöppänä korjaa joka vuosi nurmista huippusatoja tehoviljelijöiden kiusaksi ilman apulantoja ja edullisesti. **NIMIMERKKI MIETIPÄ SITÄ TEKSTIVIESTISSÄÄN**

LUKIJALTA

Tulosta luomulla

Luomuhöppänä korjaa joka vuosi nurmista huippusatoja tehoviljelijöiden kiusaksi ilman apulantoja ja edullisesti.

Mietipä sitä

Kallista pöljyyttä

Suomalainen yhteiskunta on niin vieraantunut maataloudesta ja maaseudusta, että tekee idioottimaisia päätöksiä.

Martti Arponen, Imatra

Pitävä peruste

Viljelijöidenkin pitäisi voida nostaa tuotteidensa hintaa kustannusten nousuun vedoten!

Kuten muutkin

Apu lujassa

Ei uupunut apua saa. Sain tukihenkilöltä neuvon...myy tila pois! Ei paljon lohduttanut.

Naapuriapu

Koitti herran päivät

Onpa mahtava olo, kun sai navetan tyhjäksi ja pääsee nauttimaan Myelin suurta eläkettä.

Jussi

Terveisiä

Me viljelijät elämme mukavaa aikaa... Olet tehnyt työsi mielestäsi hyvin, kunnes Evira kertoo, miten olisi pitänyt toimia.

Sarvikuonojen maa

Vihje

Talletin keväällä pienet säästöni Ruotsin kruunuina. Noin 1000 e/kk olisivat haihtuneet ne eurot, jotka nyt kruunuina ovat säästyneet.

Nukun rauhassa

Hinta ei täsmää

Milloin tänä vuonna Valio on maksanut 43 senttiä maitolitrasta? Itämaito ei ainakaan ole. Nyt hinta 41 senttiä.

Ei nimimerkkiä

Kiitos ruuasta!

HK-agrille Kiitokset! Erittäin maukasta ruokaa saimme Okran näyttelyssä.

Knutte perheineen

Sikahalpaa

Markka-aikaan lihasiasta sai 18mk x 80kg = 1440mk. Nyt 1,30 e x 80kg =104e (618 mk). Yli puolet o hävinny tilistä, kulut ei!

Syökää kanaa

Hukkakaura kuriin

Miksi ely-keskus tääl ei valvo hukkakauran viljelijöitä? Miksei sihteeri? Muuten kyl jaksetaan niit pinta-aloja kytätä!

Mj. Asikkala

Melalla hidas korko

Mata käsittelyaika tapaturmissa kolme kuukautta. Sen jälkeen vasta korkoa rahalle. Voinko maksaa vakuutusmaksun kolme kuukautta myöhässä ilman korkoa?

Ei nimimerkkiä

Arviointivirheitä

Karjatalous perheyrityksissä mitä jaksetaan hoitaa. Pienempikin on ”kaunista” ja tehokasta.

Neuvojille jäitä hattuun

Potut pottuina

Jos Ritva Juutisen juttu isosta puusaavista (MT 29.6.) on oikeasti totta, niin nyt on jo aika susien kostaa ihmisille.

Susi

Hoitotakuu

Potilas on henkihieverissä ympäristöhaittojen vuoksi. Lääkäri keskittyy tulospalkkioihinsa. Hippokrates on hukassa.

Tulos tai ulos, sanoo veronmaksaja

Pesen unelmia, jotka ovat haalistuneet

Näin suomalainen tuottaja jakaa tuntojaan, jotka ovat ihan syvimmältä sydämestä. Hankinta-asiamies kävi ja lupasi varovaisesti senttejä sikasopimukseen, jonka teimme. Sen jälkeen ilmoitus ”Rehut nousee, tervetuloa Okra-näyttelyyn”.

Aloitin kuitenkin entisen sikalani pesua ja yritän uskoa tulevaisuuteen. Väkisin mieleeni tuli aika, jolloin innolla rakensimme niitä rakennuksia, joihin suunnittelimme yhdistelmäsikalaa. Vuosia niitä hoidimmekin, kunnes tuli täydellinen sikakriisi.

Sikakriisistä on sitten seurannut useampi muukin kriisi liittyen kaikkeen tulevaisuuden ajattelussa. On tässä surtu, miten norpat voi, ja navetta ja sikalaolot on olleet aktivistien kameran kohteena.

Ensimmäisen kerran ministerin suusta on tullut lause joka pysäytti. Jari Koskinen suri, miten tuottajat jaksaa?

Erilaisia murheellisia uutisia on luettu lehdistä. Syyllistetty, kun on huonosti kohdeltuja eläimiä. Rahattomana ja työttömänä asiat vaan kaatuu päälle ja sille ei mitään voi. Nuoret eivät ole saaneet kokea edes sitä, mitä me olemme kokeneet, rakentamisen innon ja unelman tulevaisuudesta.

Tällaisen pitkään jatkuneen huonon ajan jälkeen on vaikea päästä jaloilleen. Lainojenmaksun siirtely ei asioita helpommaksi tee ja ongelmat kumuloituvat.

Miten ihmeessä suomalainen ruoka on ollut näin heikossa kurssissa? Eikö elintarviketyölle anneta mitään arvoa?

Nyt on pulaa vähän kaikesta, ja kauppa saa sumeilematta tuoda ulkomailta tuotteita. Uudet asetukset astuvat voimaan ja ihmiset eivät pysty investoimaan pitkän heikon kauden jälkeen. Sen näkee sitten, mitä siitä seuraa.

Säädöksiä ja asetuksia toisensa jälkeen, ja kukaan ei vaivaudu miettimään, mistä rahat löytyvät. Huumori on koetuksella ja ilonaiheet täytyykin etsiä muualta kuin omasta ammatista.

Nyt lähden taas pesemään menetettyjä haalistuneita unelmia. Mukavaa tulevaisuutta ammattitoverini teille ja jaksamista!

Teija Ketola
paimiolainen haalistunut sikafarmari

KIMMO HAIMI

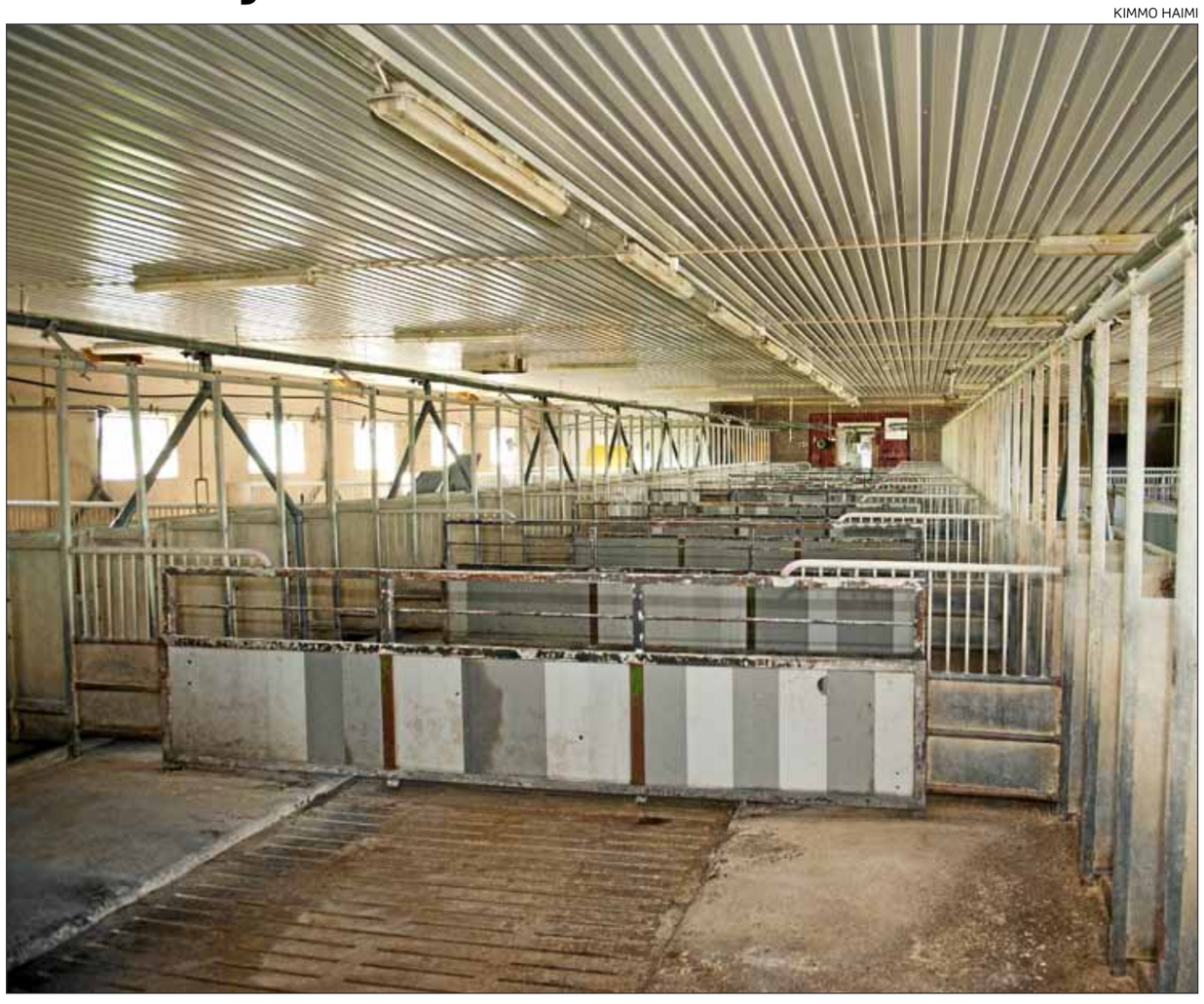

Moni sikala on jo jäänyt tyhjilleen, ja moni pohtii, täytetäänkö karsinoita enää.

Suomi ei ymmärrä maataloutensa tärkeyttä

Suomi on varmasti Euroopan ainoa maa, joka halveksii omaa maatalouttaan ja sen yrittäjiä. Johtuneeko se siitä, että monet maalta kaupunkeihin muuttamaan joutuneet veljet ja sisaret ja erityisesti heidän mielenmyrkyttämät lapsensa ovat niin kateellisia lantahoususerkuilleen?

Vai siitä, että Suomea vahvasti leimaavan agraaritalouden viitan alta pyristelevät sossut ja kokoomuslaiset haluaisivat olla EU-integraation ytimessä luomassa superyrittäjyyttä tunnustettuna EU-mallijäsenmaana?

Maatalous kun on yksi maailman vanhimmista ammateista siinä missä eräs toinenkin, eikä näin ollen ole lainkaan mediaseksikäs ala, josta Suomi voisi olla millään muotoa ylpeä!

Monissa seminaareissa, maatalousnäyttelyissä ynnä muissa juhlatilaisuuksissa suomalaista maataloustuottajaa kehutaan makoisten ja puhtaiden elintarvikkeiden tuottamisesta ja meidän jaksamisesta ollaan syvästi huolissaan aina vaalien lähestyessä.

Pelkät kehut eivät ravitse. Tämäkin maa on tyhjänpuhujia täynnä. Ministeri jos toinenkin on puheissaan huolissaan maatalousyrittäjän jaksamisesta ja tulotason heikkenemisestä, mutta varsinaiset teot loistavat pysyvästi poissaololollaan.

Virkamiehet tuunaavat yhä typerämpiä lakeja ja asetuksia maataloudenharjoittajien päänvaivaksi. EU-direktiivi toisensa perään väännetään Suomessa laeiksi, joita tulee noudattaa pilkuntarkasti.

Ympäristöhallinto kiristää ympäristönsuojeluvaatimuksia maan tuottavuutta heikentämällä. Cityvihreät, maattomat luonnonystävät vaativat petoeläinkantojen suojelemista koko maassa (lue: maaseudulla) maaseudun ihmisten ja eläinten hengenuhasta välittämättä.

Maaseutu halutaan pitää kauniina ja elinvoimaisena – yhdistämällä maaseutukunnat ja niiden palvelut kaupunkien kupeisiin sekä estämällä hajaasutusalueille suunniteltuja muutto- ja rakennushankkeita?

Oletteko huomanneet, että ranskalaiset, saksalaiset, italialaiset, isobritannialaiset, tanskalaiset ym. Euroopan maat ovat ylpeitä maataloudestaan ja sen tuotteista ja puolustavat kiihkeästi kansallisia makuaarteitaan?

Mistä Suomi on ylpeä? Nokia-puhelimistaan ja paperiteollisuudestaan. Muuten me yritämmekin matkia muita ja samaistua kovasti kaupalliseen amerikkalaiseen kulttuuriin.

Olemmeko me maajussit, lantahousut, jyväjemmarit, landepaukut vain sätkynukkeja, joita saa potkia, haukkua, lypsää, kyykyttää, irvailla, vähätellä, syyllistää?

Meidän varassa ja meidän varoilla toimii ja elää suunnaton määrä suomalaisia, niin sossuja, kokoomuslaisia, vihreitä ja kommareita ym. Riippuu vain siitä, mistä suunnasta asiaa katsoo.

Silti me olemme Suomen vihatuin sekä kadehdituin ammattiryhmä. Mutta ilman meitä, maataloutta ja sen harjoittajia, täällä ei olisi mitään elämää!

Ruoka on tämän päivän länsimaalaiselle hyvinvointiyhteiskunnan ihmiselle itsestään selvä, jokapäiväinen asia, jonka merkitystä ei kovin moni syvällisesti ajattele. Globaalin markkinatalouden heilahtelut sekä luonnonmullistukset ovat kuitenkin osoittaneet ruuan olevan loppujen lopuksi sangen haavoittuva kohde.

Ravintoraaka-aineiden hinnat heiluvat pörssissä sijoittajapelien sekä kasvavan maailmanväestön kysynnän vuoksi. Suurtehomaatalouden uhkana on omavalvonnan heikkeneminen, jolloin tautiepidemiariskit kasvavat eksponentiaalisesti. Tai, että joku eurooppalainen ydinvoimala poksahtaa, niin laajat maatalousalueet tuhoutuvat pitkiksi ajoiksi.

Jonakin päivänä voi olla niin, etteivät Euroopasta kulkeutuvat ruokarekat ylläkään tänne Peräpohjolaan asti eikä omavaraistaloutemme ole varautunut väestömme useiden kuukausien ruokkimiseen. Kas, sinä päivänä, kun ruoka loppuu lähimarketistanne, maalaisserkkunne ovat ylimpiä ystäviänne.

Mutta onko silloin maaseudulla enää ketään, joka osaa, viitsii tai ylipäätään jaksaa tuottaa jokapäiväistä, elämäämme ylläpitävää alkutekijää?

Timo Maula
agrologi-maanviljelijä
Hauho

Maaseudun alennustilako?

Elämänmeno muuttuu. Kyläkeskeisestä elämästä maaseutuvaltaisine elinkeinoineen on edetty yli maapallon kattaviin markkinointi- ja tietotulviin. Nokia-buumia pidettiin varmana valttina maailmalla. Siihen uskottiin, siihen satsattiin antaumuksella.

Eräs ystäväni uskalsi epäillä vuosia sitten Nokian romahtamista. Häntä pidettiin taantumuksellisena. Kaiken edistyksen nakertajana.

Nyt kun ajelee maaseudulla, ympärillä näkyy lohduttomia ilmiöitä – hoitamattomia pihapiirejä, autiotiloja, hoitamattomia peltoja. Eletään vaihetta, ettei millään maanannilla tunnu olevan arvoa. Mikään ei tunnu kannattavan.

Eduskunnassakin vatkataan hallitustasolla muitten maitten asioita. Ollaan kuin kuulovammaisia oman maan työttömyydelle. Ainoat kuulumiset ovat maaseutua kurjistavia toimenpiteitä – pakkokeinoin jos ei muuten.

Ei taida tuosta EU:n avuksi huutamisesta juurikaan olla meille apua. Pikemminkin päinvastoin. Tuskin niitä maita Suomen asiat ja hyvinvoinnit kiinnostavat.

Mammuttitautiako? Eikö vanhukset pidä hoitaa yhtälailla pienissä kunnissa kuin suurkunnissakin? Eivätkö palvelujen etäännyttämiset tuo vain lisäkustannuksia pitkine ajomatkoineen? Työntekijöille ainakin.

Vai onko tarkoituskin tehdä Suomesta metropolien mafia-alueita, joissa kaikki ongelmat tila-ahtauksineen ja muine ongelmineen vain paisuvat?

Tuntuu järkyttävältä katsella kuvia onnettomista laajennustyömaista kaupunkikortteleissa, kun maaseutumaisissa kunnissa olisivat jo valmiit tilat käytettävissä.

Terveyspalveluitten kaikkinainen saattaminen pyörien päälle ei ole lähestulkoonkaan kaikkien ulottuvilla olevaa palvelua. Tai jos onkin, asiakas maksaa itse pitenevät matkat, kukas muukaan. Ja jos taksien varaan joudutaan, tuovatko nämä kalliit ”bussisairaalat” säästöjä yhteiskunnalle?

Jotenkin tuntuu hallituksen toimenpiteet siltä, että kun näytetään, kuinka valtavasti touhutaan, niin silloin ollaan aikaansaavaa väkeä. Ovatko monetkaan näistä päättäjistä asuneet alueilla, missä laajassa Suomessa vielä asutaan, elikkä maaseudulla?

Eletään varmaan riskirajoilla kaikessa, kun työpaikoilta irtisanotaan väkeä satoja, ellei tuhansia päivittäin. Kuinka kauan tätä menoa voi jatkua? Eikö olisi jo aika suunnata tukea ja toimenpiteitä vaikkapa maaseudun kehittämiseen ja omavaraisen ruokahuollon turvaamiseen?

Ei taida tuosta EU:n avuksi huutamisesta juurikaan olla meille apua. Pikemminkin päinvastoin. Tuskin niitä maita Suomen asiat ja hyvinvoinnit kiinnostavat.

Ja vielä vähemmän pahoinvoinnit. Ainakaan, jos niistä ei edes kehdata siellä suihkuseurapiireissä mainitakaan!

Liisa Salmi (ps)
Pielavesi

VIERASKOLUMNI

Liittovaltio vai ei?

Euromaiden talouskriisi on nostanut pinnalle keskustelun, olemmeko menossa kohti liittovaltiota.

Tätä kysymystä on syytä pohtia – olisi ollut jo kauan sitten. Tie kohti liittovaltiota on nimittäin ollut auki jo kauan, nyt yhteisvastuullisuuden lisääntyminen sekä euromaiden veloista että pankkien pääomittamisesta vain kiihdyttää vauhtia.

Yksi suomalaista politiikkaa vaivaava tauti on julkisen keskustelun puute. Asioista ei keskustella ennakoivalla otteella, vaan päätöksiä tehdään välttämättömyyteen vedoten ilman sen suurempaa periaatteellista pohdiskelua.

EU:n liittovaltiokehityksessä yksi merkittävä askel otettiin Suomessa vuonna 2008, kun eduskunta ratifioi osaltamme Lissabonin sopimuksen. Päätöstä ei edeltänyt juuri minkäänlainen julkinen keskustelu. Sananvaihto asiasta oli vähäistä jopa eduskunnassa.

Jälkiviisaasti voisi todeta, että silloin olisi pitänyt käydä runsas periaatteellinen keskustelu sekä EU:n kehityksestä että liittovaltion tunnusmerkeistä.

Nyt hivuttaudumme erityisesti talouspoliittisten päätösten perässä askel askeleelta kohti aina suurempaa yhteisvastuullisuutta ja -päätöksentekoa sekä liittovaltiota. Ilman, että kukaan tuntuu tietävän, mikä on liittovaltiokehityksen viimeinen pisara Suomelle.

Parin viikon takaisen huippukokouksen jälkimainingeissa ministeri Stubb ihmetteli, miksi liittovaltio on suomalaisille kirosana. Hän on oikealla asialla siinä, että meidän pitäisi pystyä käymään kiihkotonta keskustelua, jossa leimakirves ei heilahtaisi heti mielipiteen ilmaisemisen perään.

Mutta ainakin itselläni on vahva mielipide tästä asiasta: en kannata liittovaltiokehitystä. Olen aina kannattanut hallitustenvälistä toimintatapaa EU-tasolla, joka on hyvä edunvalvontasuoja pienelle jäsenmaalle.

Liittovaltiossa päätöksenteko olisi meille etäistä ja sitä paitsi hankalaa. Jokaisen Euroopan maan päätöksentekokulttuuri on hyvin omaleimainen ja vahva. Pelkästään pankkivalvontaviranomaisen perustaminen tulee valitettavasti olemaan yksi osoitus siitä, kuinka hankalaa päätöksenteko omaa etuaan suojelevien kansallisvaltioiden välillä voi olla.

On vaikea nähdä, kuinka esimerkiksi Ranska, tai puhumattakaan Saksa, luovuttaa päätösvaltaansa ylikansalliselle viranomaiselle pankeistaan, joiden kunto ei välttämättä kestä läpivalaisua.

Onnistuneessa federaatiossa osavaltiot eivät tee liittovaltiotasolla sisäpolitiikkaa. Eurooppa ei ole siihen vielä valmis.

Liittovaltiokehityksen vastapainoksi meidän pitäisi joskus muistaa tarkastella asioita, joissa olemme onnistuneet. Sillä niitäkin on runsaasti! EU on mielestäni onnistunut alkuperäisessä rauhan tavoitteessaan sekä esimerkiksi kauppa- ja ympäristöpolitiikassa.

Työskentelen itse EU:n aluekehityspolitiikan parissa ja voin sanoa, että jos aluepolitiikka hoidettaisiin kansallisesti, esimerkiksi Itä- ja Pohjois-Suomen kehittämiseen ei ohjattaisi varoja kuten nyt. EU:n ei siis tarvitsisi organisatorisesti kehittyä juuri nyt yhtään mitenkään. Oltaisiin edes hetki tyytyväisiä siihen, mitä olemme saavuttaneet.

RIIKKA MANNER
on europarlamentaarikko (kesk.).

riikka.manner@europarl.europa.eu

HUIDUNPERÄ

Monien tapahtumien viikonloppu

Viikonvaihde oli näin sydänkesän alkaessa varsin myönteinen, jopa tapahtumarikas. Monet perheet osallistuivat asevelvollisuusikäisen nuorisonsa merkittäviin tapahtumiin, kun perjantaina päättyi lähes kymmenentuhannen varusmiehen palvelus.

Tämän vuoden toiseen palveluerään taas lauantaina astui 14 000 uutta alokasta. Päivän uutisia oli, että joukossaan oli nyt 300 naista.

Kunniakasta lottaperinnettä naiset tavallaan nyt hoitavat, huidunperäläisten sunnuntaikahveilla todettiin.

Nyky-Suomessa naiset toimivat laajalti yhteiskunnassa työelämää ja luottamustoimia myöten. Huomattiin, että Amerikan ulkoministeri Clintonkin totesi Suomen-vierailullaan naisten osuuden isäntäväkensä piirissä olleen ”näyttävän”. Sitähän se, kun naisemme aikanaan saivat toisina maailmassa ääni- ja ensimmäisinä vaalikelpoisuuden.

Nyt viikonvaihteessa tapahtui muutakin. Maatalousväestön sai liikkeelle Oripään lentokentän viikon puolivälissä avattu Okra-näyttely.

Huippunsa osui viime lauantaihin. Yleisöä oli yli 70 000 henkeä seuraamassa kuudensadan näytteilleasettajan yhteistulosta, varsinkin sen koneosastoa. Toki eläin- ja perinneosastot sekä tilavierailutkin kuuluivat asiaan.

Tehokas toimintavalmius ja hyvä organisaatio ovat valtteja maataloutemme suurkatselmuksissa. Monet sadat autot saivat järjestyneesti, maksutta paikkansa näyttelykentällä. Lippujono oli toki pitkä mutta myös tehokas. Järjestysmiehetkin hoitivat asiat neuvokkaasti.

Kun tuhannet perheet lapsineen viettivät kiintoisaa päivää lentokentän laajoissa tiloissa, jopa näyttelyravintolassa, oli suurista kävijämääristä huolimatta helposti vapaata pöytätilaa perhekuntien saatavissa. Rutiinilla toimittiin !

Maatalousnäyttelyissä kävijät tapaavat muistaa näkemäänsä varsin hyvin eläinosastoja myöten, mutta nyt näyttelyn maatalouskoneiden osasto erityisesti kiinnosti ja hämmästytti.

Suuret, huippukomeat, monitoimiset kylvökoneet, traktorit ja puimurit hämmästyttivät. Varsinkin miesväkeä kiinnostivat esittelijöiden perusteelliset ja asiantuntevat selostukset ja näytöt. Koneiden hallinta näytti muutamien mielestä edellyttävän kunnon kurssitusta uusille omistajille.

Satojen hehtaarien viljelyyn tarkoitetut suurkoneet ennakoivat keskustelijoiden mielestä maataloutemme lähivuosikymmenten näkymiä.

Pientilojen valtakausi on jo pitkään ollut menneisyyttä. Muodostuuko keskisuurista viljelytiloistamme nyt harvojen suurtilojen maa? Vai onko kätevämpi vaihtoehto olemassa, kun muutamien tilojen kesken muodostetaan yhteistyössä yhtymä yhteisin konein ja/tai alkaa muodostua koneurakoitsijoiden suurammattikuntia ja -yrityksiä, jollaisia toimii Amerikassa?

Kylä-Huinalan mielestä ei tässä maassa vastaaviin suuryrityksiin ole aihetta ainakaan toistaiseksi.

Mahtava joka tapauksessa oli näyttelyn koneosaston suuri kokoelma, kun yritykset tapaavat tuoda firmansa komeimmat paikalle ja näytille. Mahtavia olivat hintansakin, naisväki keskenään totesi.

Kotimatkalla näyttelyssäkävijät ihmettelivät muuatta tosiasiaa.

Maa- ja metsätalous muodostavat Pohjoismaiden työllisyydestä vaatimattoman osan. Ruotsissa osuutensa on vain 2,2 prosenttia. Islannissa se on korkein, 6 prosenttia.

Kuitenkin nämä elinkeinot antavat raaka-aineineen, tuotteineen perustan laajalle teollisuustuotannolle, kaupalle ja työllisyydelle. Niin meilläkin.

Pohjoismaista Tanska on erityisasemassa. Pinta-alaltaan pieni mutta tehokkaasti viljelty maa vie maataloustuotteistaan kaksi kolmannesta muihin maihin. Ruotsissa ja Suomessa, jonkin verran Norjassa taas metsäteollisuus ynnä puu- ja paperiteollisuus ovat merkittävässä asemassa. Norja ja Islanti profiloituvat kalan vientimaina.

Asiasta toiseen siirryttiin, kun lehdistä oli luettu suuresta, parhaillaan vallitsevasta nuorisotyöttömyydestämme.

Omaa kieltään puhuvat uutistiedot siitäkin, miten paljon meillä ylioppilaspohjaisia hakijoita pyrki ja miten vähän heitä pääsi ammattikorkeakouluun. Kaikkiaan 71 000 hakijasta 21 300 sai opiskelupaikan. Ammatillisella perustutkinnolla hakeneita oli 22 000, ja heistä neljännes valittiin.

Kun tiedossa on, että viime vuonnakin hakijoita oli 70 000 ja heistä vain 22 000 sai paikan, on aihetta kysyä, miten hallituksessa ja opetusministeriössä nykyisin hoidetaan näitä nuorten ikäluokkien erityisen ratkaisevia asioita?

Huidunperäläisten matkaseurue käsitteli Okrasta palatessaan Euroopan poliittista yleistilaakin. Päädyttiin siihen, että yhdessä kehittämisen henki maanosamme päättäjiltä puuttuu.

HEIKINTYTÄR

Lukijalta-osasto

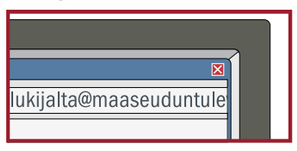

- Lukijalta-kirjoitukset voi toimittaa Maaseudun Tulevaisuuden toimitukseen postitse, sähköpostitse, faksilla tai tekstiviestillä.
- Toimituksen osoite on Maaseudun Tulevaisuus, PL 440, 00101 Helsinki. Faksinumero toimitukseen on (09) 694 3717. Kuoreen tai faksiin merkintä ”Lukijalta”. Sähköpostitse kirjeet lähetetään osoitteeseen *lukijalta@maaseuduntulevaisuus.fi*